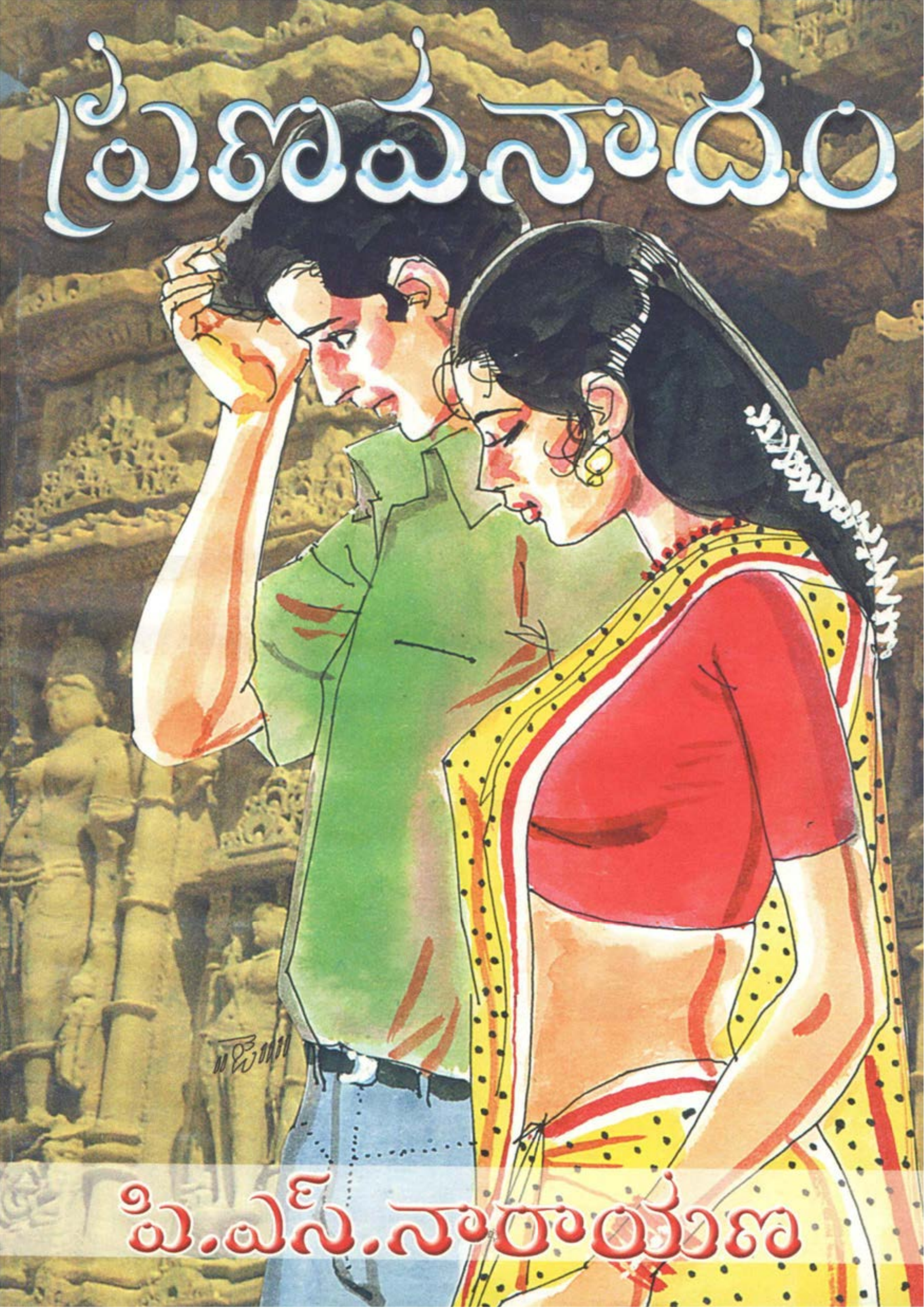
ప్రణవనాదం
పి.ఎస్.నారాయణ

ప్రణవనాదం

పి. ఎస్. నారాయణ

నవల

ప్రణవనాదం

(నవల)

స్వాతి

మాసపత్రిక

ఫిబ్రవరి, 2008 సంచిక

అనుబంధ నవలగా

ప్రచురింపబడింది.

వెల:రు. 80

గమనిక

ఈ నవలలోని పాత్రలు, సంఘటనలు–
అన్నీ కల్పితాలు, ఎవర్నీ ఉద్దేశించినవి కావు.
ఎక్కడయినా పోలికలు, సామ్యాలూ
కనిపించినా అవి యాదృచ్ఛికమే.

–రచయిత

ప్రణవనాదం

త్రికాలజ్ఞాని మహాయోగి లక్ష్మమ్మ సమాధిముందు బాసికపట్టు వేసుకొని అరగంటపట్టీ కూర్చుని వున్న స్పందన ఉలిక్కిపడ్డట్లుగా కళ్ళుతెరిచింది.

ఆమె చుట్టూ శీతల పవనాలు వలయాలుగా తిరుగుతుండగా, ఎదురుగ్గా వున్న అవ్వ కళ్ళల్లోనుంచి సప్తవర్ణకాంతి పుంజం మెరిసిపోతూ దూసుకు వస్తున్నది. విద్యుత్ ప్రసరిస్తున్నట్లుగా శరీరాన్నంతా ఆవరించుకు పోతున్నది. ఆమె ఉక్కిరిబిక్కిరి అవ్వసాగింది.

ఆమె వింత అనుభూతితో, అవ్వ సృష్టిస్తున్న కొత్త ప్రపంచంలో కాలూనుతూ, కళ్ళుమూసుకున్నది. 'ఓం' అంటూ శ్వాసబిగించి.

మరుక్షణంలోనే ఆమె సర్వం మరిచిపోయి ప్రశాంతతో కూడిన శూన్యంలోని ఆనందాన్ని ఆస్వాదించసాగింది. అందులోనే తాదాత్మ్యత చెందుతూ తనని తాను మైమరిచిపోతూ గాలిలో తేలిపోసాగింది.

తిరిగి పావుగంటకు గాని ఆమె బాహ్యప్రపంచంలోకి రాలేకపోయింది. అలా వచ్చిన మరుక్షణంలోనే తన నేత్రాలు చాలా బరువుగా ఉన్నట్లుగానూ, రెప్పలు పైకి లేపలేనట్లుగానూ అనిపించగా కలవరపడింది కొద్ది క్షణాలు.

ఏమైంది?... ఇప్పటిదాకా తను ఎక్కడున్నది?... ఆ రంగు రంగుల వెలుగు కిరణాలేవి? ఆ శీతలపవనాలేవి? ఇంతవరకూ ఆఘ్రాణించిన ఆ సుగంధభరితమైన సువాసనలను ఎలా మాయమయిపోయినయి?

కూర్చున్నచోటునుంచి, అవ్వకు నమస్కరించి లేస్తుంటే, నీరసంగా అనిపించింది. కాళ్ళు తేలిపోతున్నట్లే అనిపిస్తోంది. పక్కనున్న గోడపట్టుకొని వెనుదిరుగుతూనే

ఉలిక్కిపడ్డట్లుగా అక్కడ నిల్చొని వున్న వ్యక్తిని చూడసాగింది.

అరవయ్యేళ్ళు పైగా ఉంటయి. లావుగా ఉన్నాడు. పొడుగ్గా ఉన్నాడు. బట్టతల. ఎర్రని మేనిచ్ఛాయ. ముడతలు పడ్డ నుదురు...

ఆయనా స్పందననే తదేకంగా చూస్తున్నాడు. కళ్ళార్పకుండా చూస్తున్నాడు.

"నీ పేరేమిటమ్మా?" మృదువుగా, ఆప్యాయంగా అడిగాడు రెండు నిముషాల తరువాత.

"స్పందనండీ!" ఆయన్నే వింతగా చూస్తూ అన్నది.

"నిన్ను ఎక్కడో చూచినట్లున్నదమ్మా...! మీది ఈ ఊరేనా?"

"అవునండీ!"

"ఎప్పుడైనా హైదరాబాద్ వచ్చావా?"

"లేదండి!"

"నేనూ ఇంతవరకు ఆదోని రానేలేదు... అయినా నిన్ను ఇంతకు ముందే చూచినట్లు ఉండటం నాకు ఆశ్చర్యంగా వున్నది!"

"మీది హైదరాబాదా అండి!"

"అవునమ్మా! ఓ మిత్రుడు లక్ష్మమ్మ అమ్మవారిని గురించి చెబితే దర్శించుకు వెళ్దామని వచ్చాను.... చాలా బాగున్నదమ్మా గుడి!"

పక్కన మెట్లమీదనుంచి నలుగురయిదుగురు దిగి వస్తుండటంతో, "పైకి వెళ్దాం పదండి... ఓ పక్కగా ఎంతసేపైనా కూర్చోవచ్చు....!" అంటూ రెండో వైపున పైకి ఉన్న మెట్లవైపుకు నడిచింది స్పందన.

ఇద్దరూ పైకి వచ్చారు. అవ్వ దర్శనం చేసుకొని కుడివైపుగా వెళ్ళి గోడపక్కగా కూర్చున్నారు.

"మీ మిత్రుడు తరచూ ఇక్కడకు వస్తుంటారా?"

"అవునమ్మా! నువ్వు వస్తుంటావా అమ్మా రోజూ ఇక్కడకు!"

"లేదండి... సామాన్యంగా ప్రతి గురువారం వస్తుంటాను... అసలు భక్తులంతా వచ్చేది శుక్రవారం... విపరీతంగా వస్తారు... కాస్త కూర్చోవాలన్నా ఎక్కడా చోటు ఉండదు... అంతమంది జనంలో ప్రశాంతత లభించదు... అందుకనే ఆరోజు కాకుండా మరోరోజు వస్తుంటాను!"

"మీది ఈ ఊరేనా?"

"అవునండీ!"

"నాన్నగారేం చేస్తుంటారు?"

క్షణం తడబడింది ఏం చెప్పాలా అన్నట్లుగా. కళ్ళు మూసుకొని అవ్వను తలుచుకుంటూ, "నాకు అమ్మయినా, నాన్నయినా అమ్మేనండి!" అన్నది తలవంచుకొని. "ఇప్పుడు ఆమె గూడా లేదు!" గొంతు జీరబోయింది.

ఆయనకు అర్థమయింది ఆమె మాట. "సారీ... సారీ!" అన్నాడు ఆమెను బాధపెట్టానా అన్నట్లుగా.

ఇద్దరి మధ్యా మౌనం కొద్దిసేపు తెరలు దించింది.

అవ్వముందు ఎవరో గంట మ్రోగించారు.

"నిన్ను చూస్తుంటే నాకు ఓ ఆత్మీయురాలిని చూస్తున్నట్లే అనిపిస్తున్నది... పూర్వపు ఏదో జన్మలో మనం చాలా దగ్గరవాళ్ళమయివుండాలి!" అన్నాడు ఆయన చిరునవ్వుతో.

స్పందనకూ అలాగే అనిపిస్తున్నది ఆయన్ను చూస్తుంటే... తెలియని ఆత్మీయత తమ మధ్య సన్నని దారంలా అల్లుకుపోతున్నదా అనిపిస్తున్నది.

"మీరు అవ్వను చూడటానికే వచ్చారా ఇంతదూరం?"

"చెప్పాను కదమ్మా! మనస్సంతా అల్లకల్లోలంగా ఉన్నది... ఏం చేయాలో,

భవిష్యత్తు ఎలా ఉంటుందో అన్న ఆందోళనలోవున్న నన్ను ఓ మిత్రుడు ఇక్కడకు పంపాడు!”

“ఏవిధమైన సాయం మీరు అవ్వనుండి ఆశిస్తున్నారు?” కుతూహలంగా ఆయన్నే చూస్తూ అడిగింది.

“నాకు ఆస్తి బాగానే ఉన్నదమ్మా... డబ్బుకు ఇబ్బంది లేదు... అయినా సుఖం లేకుండా ఉన్నది... ఎడతెగని భయంకరమైన ఆలోచనలతో రాత్రిళ్ళు నిద్ర కరువవుతోంది... ఎన్నాళ్ళా నిద్రమాత్రలు నాకు సుఖాన్నిస్తయి! అవీ ఇంకెక్కువ రోజులు పనిచేయవేమో అనిపిస్తోంది! నాకు ఇప్పుడు ముఖ్యంగా కావాల్సింది మానసిక ప్రశాంతత!”

“ఇంకా సంపాదిస్తున్నారా?” కాస్త హేళగా అడిగింది.

“ఇంట్లో ఖాళీగా కూర్చుంటే నా బుర్ర మరిన్ని దయ్యాలకు నిలయమవుతుంది!” అన్నాడు దిగులుగా.

“ఇక నాకు చాలు- అనుకోవటంలోనే తృప్తి, శాంతి లభిస్తయ్యని మీకు తెలియదా?”

“చెప్పాను గదా... చాలు అని ఎలా ఇంట్లో కూర్చోగలను.... ఇప్పుడు పగలన్నా అ వ్యాపారపు పనుల్లో పడి బాధలూ, దిగుళ్ళూ మర్చిపోతున్నాను...!”

“మీరు నాకంటే చాలా పెద్దవారు... అనుభవజ్ఞులు... నేను చెప్పకూడదు ఇలాంటి మాటలు... అయినా మీకో సమస్య ఉన్నదని మీరంటున్నప్పుడు నేను చెప్పక తప్పటం లేదు... నా లెక్కప్రకారం మీ వయస్సు అరవయి వుండవచ్చు... అవునా?”

“యాభై ఎనిమిది సంవత్సరాలమ్మా!”

“ఈరోజుల్లో అది పెద్ద వయస్సుకాదు... ఒకప్పుడు మనిషి అరవయ్యేళ్ళు బ్రతికితేనే చాలా గొప్పగా భావించేవారు... ఇప్పుడు డెభై, ఎనభై మామూలయింది... మీ

యాభై ఎనిమిది సంవత్సరాల జీవితంలో, డబ్బు సంపాదించటమే గాకుండా మీరు చేసిన మంచి పనులు ఏమిటి?" అన్నది కాస్త సంశయించినా తప్పదన్నట్లుగా.

"మంచి అంటే?"

"మనస్సుకు శాంతి చేకూర్చేవి అని... మరొకరికి మేలు చేసేవి అని... మనం ప్రతిఫలం ఆశించకుండా ఇతరులకు మనం చేయగలిగిన సహాయాలు అని...!"

ఆయన చాలాసేపు మౌనంగా ఉండిపోయాడు. "నాకు తెలిసినంతవరకూ లేవమ్మా... కాకపోంగా ఇప్పుడు ఆలోచిస్తే నన్ను నమ్ముకున్న కొంతమందికి హానిగూడా చేసివుండవచ్చు!" అన్నాడు బిడియపడుతూ, మహాయోగి లక్ష్మమ్మ దేవాలయంలో కూర్చొని అబద్ధం ఆడటం చేతకావటంలేదు అన్నట్లుగా, నిజాయితీగా.

హాయిగా నవ్వుతూ, "ఇప్పటికయినా మిమ్మల్ని మీరు తెలుసుకున్నారు అంటే మీరు జ్ఞానవంతులయినట్లే లెక్క ... భవిష్యత్తులో ఇక మీకు ఏ ప్రతిబంధకమూ ఉండదు... మనశ్శాంతి లభిస్తుంది... మిమ్మల్ని అవ్వ తప్పకుండా ఆశీర్వదిస్తుంది... ఆమెను నమ్ముకొని సర్వస్య శరణాగతులై వేడుకోండి!" అన్నది తృప్తిగా ఆయన వంకచూస్తూ.

ఆయన కళ్ళు విశాలమయినయి. ముఖం విశాలమైంది. ఆయన ఆనందంగా, ఆత్మీయంగా ఆమె వంక చూశాడు.

"నేను ఈ గుడికి ఇద్దామని యాభైవేలు తెచ్చానమ్మా.... ఇదంతా నాకు కొత్త ప్రదేశం... సలహాకు ఇక్కడ నిన్ను మించిన ఆత్మీయులు నాకింకెవ్వరూ కనబడటంలేదు... దాన్ని ఎలా ఉపయోగిస్తే బాగుంటుందంటావ్?"

"డబ్బుకు ఇబ్బంది లేదంటుంటిరి... అంతకు మించి ఇవ్వలేరా?" కొద్దిగా కంఠం హెచ్చించింది. "ఈ ప్రపంచంలో అన్నార్తులు ఎందరో ఉన్నారు... అందరి ఆకలీ మనం తీర్చలేంకాని, అవ్వను నమ్ముకున్న కొద్దిమంది కడుపులనైనా మనం నింపగలిగితే అంతకు మించిన తృప్తి ఇంకేముంటుంది?" అక్కడకు కనబడుతున్న

లక్ష్మమ్మ అవ్వను తాదాప్యంగా చూస్తూ అన్నది.

ఆయన సిగ్గు పడుతున్నట్లుగా తల వంచుకొని, “ఈ మొత్తాన్నయినా ఇంట్లో నా భార్యకు తెలియకుండా తీసుకు రావాల్సివచ్చింది!” అన్నాడు నంగినంగిగా.

చటుక్కున తలెత్తి ఆయన ముఖంలోకి చూసింది. “ఆమెను మోసం చేశా?”

“నేను దాన్ని మోసం అనను... నేను కష్టపడి సంపాదిస్తున్నాను... ఆమెకు డబ్బును ఇలాంటి వాటికి ఖర్చు పెట్టటం ఇష్టం ఉండదు కనుక ఆమెకు తెలియకుండా వేరే దాచివుంచి తీసుకు రావాల్సి వచ్చింది!” ఆయన కొద్ది క్షణాలు మౌనంగా ఉండిపోయారు. “ఒక విధంగా ఆమె నా ఇంట కాలు పెట్టిన తరువాతే నా దశ తిరిగింది... నేను ఇంత సంపాదించగలిగాను... అటువంటిదాన్ని నేను మోసం చేయాలని ఎప్పుడూ అనుకోను... ఈ విషయాన్ని గూడా ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఆమెకు చెబుతాను! అప్పుడు ఆమె కోపగించుకుని బాధపడ్డా, నేననుకున్నది చేయగలిగాననే తృప్తి నాకుంటుంది”

“ఆమెకు డబ్బు మీద ఆశా?”

“ఉండి ఉండవచ్చు... అంతేగాకుండా అంతర్గతంగా నామీద కించత్ కోపమూ వున్నది... మాకు పిల్లలు లేరు... అదీ ఒక కారణమని అనిపిస్తున్నది ఈ మధ్యకాలంలో... మొదట్లో బాగానే ఉండేది... వయస్సు వస్తున్న కొద్దీ, తల్లి కాలేని ఆమెకు ఒక విధమైన న్యూనతా భావం ఏర్పడి, దానికి నేనే బాధ్యుడిని అన్నట్లుగా నన్ను ప్రతిదాంట్లోనూ కించపరుస్తూ కసితీర్చుకుంటూ తృప్తి పడుతున్నదేమో మరి!”

స్పందన మాట్లాడలేదు. ఇక ఆయన స్వవిషయాలను రెట్టించి అడగటం తనకు భావ్యంకాదనిపించింది.

“ఈ డబ్బును దేవస్థానానికిచ్చి, దానిమీద వచ్చే ఆదాయంతో ఎంతమందికి వీలయితే అంతమందికి మధ్యాహ్నం పూట ప్రతిరోజూ భోజనం పెట్టమని చెప్పండి... ఇప్పటికే వాళ్ళు ఆ పనికి కొంత ఫండు ఏర్పరిచి ఆ పని చేస్తున్నారు కాని, ఎక్కువ

మందికి పెట్టలేకపోతున్నారు!”

“మంచిదమ్మా! తప్పకుండా అలాగే చేస్తాను... ముందు ముందు గూడా వీలయినంతవరకూ ఇంకా జమ చేయటానికి ప్రయత్నిస్తాను!”

ఆమాటలకు స్పందనకు ఆయన మీద గౌరవమూ, అభిమానమూ ఏర్పడింది.

“నేనిక్కడ మూడు రోజులు ఉందామని వచ్చాను.... మరోసారి కలుస్తానమ్మా నిన్ను... నీతో మాట్లాడుతుంటే నా ఆత్మీయులతో మాట్లాడుతున్నట్లే ఉన్నది!” అన్నాడు ఆయన ఆనందంగా, ఆమె లేవటం చూచి తనూ లేస్తూ.

“మీరెక్కడ దిగారు?”

లాడ్జిపేరు చెప్పాడు.

“రేపు శుక్రవారం... తప్పకుండా రండి... అది చాలా పర్వదినంగా భావిస్తారు ఇక్కడ!” అన్నది చిరునవ్వుతో. “ఏమనుకోకుండా ఒక్కపని చేయగూడదు... ఈ పూట మా యింట్లో భోజనం చేద్దురుగాని రండి... మీలాంటి పెద్దవారు నా చిన్న కుటీరంలో కాలుపెడితే నాకెంతో ఆనందంగా ఉంటుంది!”

స్పందన అంత వినయంగా అడగటంతో ఆయనకు ఎలా కాదనాలో అర్థం కాలేదు. ఇప్పుడే పరిచయమైన ఆమె ఇంటికి భోజనానికి, ఆమె రమ్మనమనగానే వెళ్ళటానికీ బిడియపడ్డాడు.

“గురువారం కదా... నేనీపూట భోజనం చేయనమ్మా... ఏదైనా హోటల్లో కాస్త పలహారం చేసి వెళ్ళి పడుకుంటాను!”

స్పందన నవ్వింది. “నేనూ టిఫెనేలేండి... వెళ్దాం రండి!” అంటూ పాలరాతి గచ్చు మీద వడివడిగా అడుగులు వేస్తూ మెట్లుదిగి రోడ్డెక్కింది.

ఆ క్షణాన ఆయనకు ఆ అమ్మాయితో వాళ్ళింటికి వెళ్ళటంలోనే ఆనందమున్నదనిపించగా మరే ఏ ఆలోచనా లేకుండా అనుసరించాడు!

ఇద్దరూ స్పందన ఇంటిముందు ఆటో దిగారు.

ఇంట్లో దీపాలు వెలుగుతున్నయి. ఇంటి ముందు చిన్న గేటు.

స్పందన దిగుతూనే ఆటో అతనికి డబ్బులిచ్చి వడివడిగా వెళ్ళి గేటు తీసింది.

"ఇంతసేపు మాట్లాడాను... నేను మీ పేరు అడగనేలేదు బాబాయిగారూ!" అన్నది ఆత్మీయంగా ఆయన్నే చూస్తూ.

"జగన్నాథం అమ్మా! వాకిట్లో కాలుపెడుతుంటే బాబాయిగారూ అని పిలిచావ్... నిన్ను నా కూతురే అనుకుంటానమ్మా... తండ్రిలా అభిమానించటమనేది ఒక్క ఆత్మీయులకే చెల్లుతుంది!"

ఆమె ఆనందంగా ముందుకు నడుస్తూ, "మాణిక్యం! కాళ్ళు కడుక్కోవటానికి నీళ్ళు తెచ్చిపెట్టు... అతిథులొచ్చారు!" అన్నది.

వరండాలో దీపం క్రిందగా చాప వేసుకు కూర్చొని పుస్తకం చదువుకుంటున్న కల్యాణి లోపలకు వస్తున్న స్పందనను, ఆమె వెనుకగా వున్న తను ఎప్పుడూ చూడని కొత్త వ్యక్తినీ చూస్తూనే పక్కగా పెట్టివున్న క్రచ్‌ని అందుకొని దాని సాయంతో లేచి నిలబడింది.

కల్యాణి లేచేటప్పటికే మాణిక్యం లోపలనుంచి, పరుగెడుతున్నట్లుగా వచ్చి, మెట్లపక్కగా వున్న సిమెంటు తొట్టిలోని నీళ్ళను ప్లాస్టిక్ మగ్‌తో చివరి మెట్టుమీద పెట్టింది.

స్పందనకయితే నోరు పెగలటంలేదు- ఎన్నాళ్ళకెన్నాళ్ళకు తనింటికో అతిథి రావటం... అమ్మమ్మా, తాతయ్యా ఉన్నంతకాలం వాళ్ళు తరచూ వస్తుండే వారు.... వాళ్ళుపోయీ అయిదారేళ్ళయింది... తరువాత తమను చూడటానికి పొరుగూరునుంచి వచ్చేవాళ్ళే లేరు... తామిద్దరూ ఒంటరి వాళ్ళు... ఇప్పుడయితే మరీ తను ఒక్కతే!...

ఆయన కాళ్ళు కడుక్కొని, మాణిక్యం ఇచ్చిన తువ్వాలతో తడి తుడుచుకుంటూ, మెట్లెక్కి వరండాలోనుంచి, ఒక్కసారి పక్కగా నిలబడి ఉన్న కల్యాణి వంక చూచి

లోపలకు వెళ్ళాడు.

విశాలంగా ఉన్న ఆ హాలు చాలా శుభ్రంగా వున్నది. గోడవారగా పెద్ద సోఫా... డిజైన్ ఉన్న రెండు ప్లాస్టిక్ కుర్చీలు... సోఫాముందు టీపాయ్... దానిమీద రంగురంగుల డిజైన్ కవరు... ఓ పక్కగా టీవీ... మరో పక్కన ఫ్రిజ్... మూలగా, కిటికీకి పక్కగా చిన్న గుండ్రని స్టూలుమీద టెలీఫోన్... దానికి చేతి అల్లికపు కవరు...

స్పందన ఆయన వైపుకు తిరిగి, “కూర్చోండి!” అంటూ వంటయింట్లోకి వెళ్ళింది.

ఆయన ఆత్మీయంగా లోపలకు వెళుతున్న స్పందనవంక చూశాడు.

మాణిక్యం గ్లాసుతో మంచినీళ్ళు తెచ్చి ఇస్తే అందుకుని త్రాగాడు జగన్నాథం.

“అక్కా! మూర్తి మాస్టారు వచ్చి వెళ్ళారు... రేపు ఆయన కర్నూలుకు వెళ్ళాలిట... స్కూలుకు రానని చెప్పమన్నారు!” అన్నది కల్యాణి, స్పందన ఉన్న వంటయింట్లోకి వెళుతూ.

క్రచ్‌తో నడుస్తున్న కల్యాణిని జాలిగా చూచాడు జగన్నాథం. చక్కగా కుందనపు బొమ్మలా వున్నది. అంత అందమిచ్చిన దేవుడు ఆ అమ్మాయికి ఒక కాలు లేకుండా ఎందుకు చేశాడో అర్థం కానట్లుగా చూస్తున్నాడు ఆయన.

చక్కగా అమర్చిన ఆ ఇంటిని మరోసారి చూస్తూ, వంట యింటి తలుపు మీదగా వున్న ఫొటోను చూశాడు. ఆ ఫొటోకు వేసివున్న పూలదండను చూశాడు.

ఉలిక్కిపడ్డట్లుగా లేచి నిలబడ్డాడు. తలుపు దగ్గరకల్లా వెళ్ళి తలెత్తి ఆ ఫొటో వంకే కన్నార్పకుండా చూస్తూ వుండిపోయాడు.

క్షణక్షణానికి అతడి కళ్ళు విశాలమవుతున్నాయి. ఆ ఫొటోలో ఉన్న మనిషిని చూస్తుంటే గతం గుర్తుకు వస్తున్నది... ఆవేశమొస్తున్నది... ఉద్విగ్నత పెరుగుతున్నది... నరాలు బిగుసుకుపోతున్నయ్యా అనిపిస్తున్నది...

‘అవును... ఆమె రాజేశ్వరే!’

అంతా అయోమయమయినట్లుగా అక్కడే ఆ ఫొటోనే చూస్తూ నిలుచుండిపోయాడు చాలాసేపు జగన్నాథం.

మరి స్పందన?... స్పందన?... స్పందన?...

ఒక్కసారిగా బిగుసుకుపోయిన ఆయనలో చలనం వచ్చింది... ఆవేశం వచ్చింది... ఆత్రుత వచ్చింది...

"స్పందనా?" పెద్దగా అరుస్తున్నట్లుగా పిలిచాడు వంటయింట్లో వున్న ఆమెను.

స్పందన ఆ కేకకు హడావుడిగా ఇవతలకు వచ్చి, వాకిటి దగ్గరే నిలబడి, తన తల్లి ఫొటోవంక చూస్తున్న ఆయన్ను చూస్తూనే ఆశ్చర్యపోయింది.

"ఈ ఫొటో ఎవరిది?"

"మా అమ్మది!" వింతగా ఆయన్ను చూస్తూ అన్నది.

"రాజేశ్వరి మీ అమ్మా?" ఆయన ఎదురుగ్గా ఉన్న ఆమె చాలా దూరంగా ఉన్నట్లుగా గొంతు చించుకు అరిచాడు.

ఆయన వేసిన ఆ కేకకు దిగ్భ్రాంతి చెందింది స్పందన.

ఆమె వెనగ్గా మాణిక్యం వచ్చి నిలబడింది. కల్యాణి క్రచ్ శబ్దం చేసుకుంటూ వచ్చి నిలబడింది.

"మా అమ్మ మీకు తెలుసా?" స్పందన చిన్నగా అడిగింది.

ఆయనకు మాటలే కరువయినయి. కళ్ళు మూతలు పడిపోతున్నయి... శరీరం శక్తిని కోల్పోతున్నట్లుగా తూలిపోతున్నది....

అతి కష్టం మీద నోరు పెగల్చుకొని, "నేను నీ తండ్రినమ్మా!" అన్నాడు.

ఎదురుగ్గా తన కూతురు... ఇరవై ఏడు సంవత్సరాల క్రితం తనకు పుట్టిన తన కూతురు...

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Pranavanadam

* * *